

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S., s.r.o.**, so sídlom v H., IČO: X., proti žalovanému **P.**, bývajúcemu v P., zastúpenému Advokátskou kanceláriou **R.**, s.r.o., so sídlom v B., IČO: X., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7 C 86/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 18. januára 2012 sp. zn. 10 Co 33/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa (zamestnávateľ) sa v konaní domáhala určenia, že je neplatné okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným (zamestnancom) listom z 2. marca 2010, ktorý bol označený ako „žiadosť o vypovedanie pracovnej zmluvy“ a žalobkyni doručený 8. marca 2010, a tiež okamžité skončenie pracovného pomeru zo 17. marca 2010, ktoré jej bolo doručené 1. apríla 2010. Podľa jej názoru sú tieto právne úkony žalovaného neplatné, lebo v skutočnosti nebol daný v nich uvádzaný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru – nezaplatenie mzdy za mesiac január 2010. Žalovaný namietal, že sa nebránil vyplateniu mzdy, bol ale žalobkyňou vedený k tomu, aby písomne potvrdil prevzatie mzdy, ktorá mu však i tak nemala byť vyplatená, lebo údajne v predchádzajúcom období vykazoval „nadspotrebu“ nafty a zadržaná mzda mala slúžiť na čiastočne krytie škody, spôsobenie ktorej mu bolo vytýkané.

Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 21. februára 2011 č.k. 7 C 86/2010-76 určil, že predmetné zrušovacie prejavy žalovaného sú neplatné; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení poukázal na priebeh a výsledky konania, ktoré

preukázali opodstatnenosť podanej žaloby. Dokazovaním nebolo spochybnené tvrdenie žalobkyne, že žalovaný bezdôvodne odmietol podpísať prevzatie mzdy. Na druhej strane žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal úmysel žalobkyne nevyplatiť mu mzdu. Na tomto skutkovom základe súd prvého stupňa konštatoval, že nebol daný žalovaným uvedený dôvod okamžitých skončení pracovného pomeru v zmysle § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (nevyplatenie mzdy) a preto tieto zrušovacie prejavy žalovaného sú neplatné. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 18. januára 2011 sp. zn. 10 Co 33/2011 napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil, výrok prvostupňového rozsudku o trovách konania zmenil a rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie a vo veci správne rozhodol. Neopodstatnená je námietka žalovaného, že odvolaním napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný – prvostupňový súd dostatočne vysvetlil, ktoré dôkazy vykonal, k akým skutkovým zisteniam dospel a ako ich právne posúdil. Odvolací súd poukázal na § 120 ods. 1 a 4 O.s.p. a konštatoval, že svedeckou výpoveďou P. bolo preukázané, že žalovaný bol 26. februára 2010 na pracovisku, kde sa preberala mzda, výpoveď tohto svedka ale nepotvrdila, že žalobkyňa mu odmietla vyplatiť mzdu (resp. že jej vyplatenie zdržala z dôvodu vysokej spotreby nafty žalovaným). Vzhľadom na to odvolací súd konštatoval, že žalovaný odmietol prevziať mzdu bez relevantného dôvodu. Osobitne pri tom poukázal na to, že ustanovenie § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce umožňuje zamestnancovi okamžite skončiť pracovný pomer (o.i.) vtedy, ak mu zamestnávateľ nevyplatiť mzdu do 15 dní po uplynutí splatnosti. V danom prípade ale žalovaný v predmetných právnych úkonoch prejavil vôľu okamžite skončiť pracovný pomer predčasne, pred splatnosťou mzdy. So zreteľom na to odvolací súd potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa „aj z iného dôvodu“.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie s odôvodnením, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). K tejto procesnej vade malo dôjsť tým, že žalovaný bol neoprávnene zaťažený dôkazným bremenom, ktoré mala znášať žalobkyňa. Žalobe mohlo byť vyhovené vtedy, ak by sa preukázalo, že mzda mu nebola vyplatená do 15. marca 2010 iba z dôvodov na jeho strane. Prvostupňový súd v rozpore so zákonom trval na tom, že bolo na žalovanom, aby preukázal „neodmietnutie“ prevzatia mzdy, hoci správne mal skúmať, či žalobkyňa

preukázala „odmietnutie“ prevzatia mzdy žalovaným. Konštatovanie súdu, v zmysle ktorého nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že mzdu mu v skutočnosti žalobkyňa nechcela vyplatiť, že však bolo preukázané bezdôvodné odmietnutie prevzatia mzdy žalovaným, je v hrubom rozpore s princípmi civilného konania uplatňovanými pri hodnotení vykonaných dôkazov a súdnou praxou zaužívanou v sporových konaniach. Tak, ako v iných konaniach, aj v danom prípade mala žalobkyňa dôkaznú povinnosť a niesla dôkazné bremeno; túto povinnosť žalovaný nemal. Žalobkyňa v skutočnosti nehodlala mzdu žalovanému vôbec vyplatiť a žiadala od neho iba písomné potvrdenie prevzatia mzdy. Pokiaľ prvostupňový súd neoprávnené zaťažil žalovaného dôkazným bremenom, ktoré „podľa hmotnoprávneho merita veci“ malo zaťažovať žalobkyňu a ktoré žalovaný objektívne nemohol uniesť, odňal žalovanému možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa názoru dovolateľa založil procesnú vadu konania podľa tohto zákonného ustanovenia aj procesný postup odvolacieho súdu, ktorý v rozpore s § 213 ods. 2 O.s.p. nevyzval žalovaného na vyjadrenie sa k možnosti použitia ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci určujúce. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobe vyhovel preto, lebo žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal zámer žalobkyne nevyplatiť mu mzdu a že žalobkyňa preukázala, že žalovaný bezdôvodne odmietol prevziať mzdu a písomne potvrdiť jej prevzatie. Naproti tomu odvolací súd, ktorý vo veci rozhodoval bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), zúžil svoje rozhodnutie iba na posúdenie tzv. prvého okamžitého skončenia pracovného pomeru a jeho neplatnosť vyvodil iba z predčasnosti tohto právneho úkonu; tzv. druhé okamžité skončenie pracovného pomeru ale z tohto aspektu neposúdil. Pokiaľ však zastával názor, že na vec sa vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, alebo chcel svoje rozhodnutie založiť na iných právnych dôvodoch, ako to urobil súd prvého stupňa, mal postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. Keďže tak neurobil, zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Navyše, súdy svoje rozhodnutia vo veci samej dostatočne neodôvodnili. Podľa názoru dovolateľa došlo v konaní aj k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Na odôvodnenie tejto svojej argumentácie uviedol, že „ak by súd otázku neprevzatia mzdy žalovaným vyhodnotil tak, že žalovaný neodmietol dňa 26. februára 2010 mzdu od žalobkyne prevziať, ale iba odmietol podpísať potvrdenie o prevzatí mzdy bez jej samotného vyplatenia zo strany žalobkyne, narušil by sa tým hlavný právny argument súdu o neoprávnenosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného a žalobu by zrejme zamietol“. V súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2

písm. b/ O.s.p. súdom vytkol, že nesprávne „zhodnotili výsledok celého dokazovania“. Z uvedených dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť v danej veci podaného dovolania z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené by dovolanie žalovaného bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť

účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Odvolací súd v danom prípade vec prejednal a rozhodol 18. januára 2012. Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a že z tohto dôvodu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ so zreteľom na povahu prejednáwanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem. To znamená, že postup odvolacieho súdu v danej veci bol v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a že odvolací súd mohol vec prejednať a rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom.

Podstatnú časť dovolania a ťažisko argumentácie tvorí najmä námietka dovolateľa, že „prvostupňový súd v rozpore s ustálenou judikatúrou a súdnou praxou neoprávnenne zaťažil žalovaného dôkazným bremenom, ktoré mala znášať žalobkyňa (v otázke pripravenosti žalobkyne vyplatiť mzdu žalovanému dňa 26. februára 2010 a v otázke odmietnutia prevzatia mzdy žalovaným toho istého dňa)“. K tejto námietke žalovaného najvyšší súd uvádza:

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú účastníka konania zaťažujúce povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou

hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka konania, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Právna teória pripúšťa tzv. presúvanie dôkazného bremena, pri ktorom ide o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

V danom prípade rozhodujúcou hmotnoprávnou normou bolo ustanovenie § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, v zmysle ktorého zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak zamestnávateľ mu nevyplatil mzdu, náhradu mzdy, cestovné náhrady, náhradu za pracovnú pohotovosť, náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť do 15 dní po uplynutí ich splatnosti.

Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V danom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia, že zrušovací prejav vôle žalovaného (ktorý urobil vzhľadom na ním tvrdené nevyplatenie mzdy) je neplatný; zaťažovala ju teda povinnosť tvrdiť a preukázať, že žalovanému mzdu v stanovenej lehote vyplatila alebo že bola pripravená vyplatiť mu ju, žalovaný ju však bezdôvodne odmietol prevziať. Pokiaľ žalovaný v rámci svojej procesnej obrany tvrdil niečo iné, bolo na ňom, aby preukázal svoje tvrdenia.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k skutkovému zisteniu, že mzdu za mesiac január 2010 žalobkyňa žalovanému nevyplatila preto, lebo žalovaný bez právne relevantného dôvodu odmietol prevziať mzdu, resp. písomne potvrdiť jej prevzatie. Odvolací súd sa s týmto skutkovým záverom stotožnil. Pokiaľ žalovaný tvrdil opak (že neodmietol prevziať mzdu), zaťažovalo ho v tomto smere dôkazné bremeno, teda (procesná) povinnosť preukázať svoje tvrdenia. Dovolací súd so zreteľom na to dospel

k záveru, že v dovolaní vznesená námietka žalovaného o neprípustnom prenesení dôkazného bremena nie je opodstatnená.

Treba uviesť, že ak súdy v niektorom smere prípadne aj založili svoje rozhodnutia na nesprávnom posúdení dôkazného bremena, vytykaná okolnosť nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p.; vo svojej podstate ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. K tomu najvyšší súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je považované Občianskym súdnym poriadkom za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní; samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (R 54/2012). Najvyšší súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

Dovolateľ súdom nižších stupňov vytyka, že ich rozhodnutia nemajú náležitosti stanovené v § 157 ods. 2 O.s.p. a sú z tohto dôvodu nepreskúmateľné. Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Názor zaujatý v uvedenom judikáte je opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Dovolateľom vytykaná procesná vada je vadou uvedenou v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (teda nie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ako sa žalovaný nesprávne domnieva). Procesná vada konania, na ktorú sa vzťahuje § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ju možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď § 237 a § 238 O.s.p.).

Žalovaný v súvislosti s námietkou, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať, vytkol odvolaciemu súdu porušenie § 213 ods. 2 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia platí, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. K právnym dôsledkom nerešpektovania tohto ustanovenia sa už najvyšší súd vyjadril v rozhodnutí z 27. októbra 2010 sp. zn. 5 Cdo 322/2009, ktoré bolo ako R 33/2011 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (viď tiež www.nsud.sk). Najvyšší súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že „pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008, aby sa vyjadril k možnému použitiu tohto ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

O vyššie uvedený prípad nerešpektovania § 213 ods. 2 O.s.p. a odňatia možnosti pred súdom konať ale v danom prípade nejde. V prejednávanej veci súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (viď najmä str. 4 odôvodnenia jeho rozsudku) a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru nespĺňa „podmienky v zmysle § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce“. Aj odvolací súd posúdil vec podľa § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (viď str. 5 a 6 odôvodnenia jeho rozsudku). Dospel k rovnakému právnemu záveru, že „neboli splnené podmienky zo strany žalovaného na danie okamžitého skončenia pracovného pomeru“. Z pohľadu odvolacieho konania nebolo teda ustanovenie § 69 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ustanovením, „ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité“; naopak aplikovali ho súdy oboch nižších stupňov. Vzhľadom na to nemal odvolací súd povinnosť postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. Na tom nič nemení, že odvolací súd akcentoval tiež okamžité skončenie pracovného pomeru v lehote stanovenej v § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Odvolací súd to v rozhodnutí primerane vyjadril tak, že napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.) „aj z iného dôvodu“. Žalovaný v dovolaní neopodstatnene namieta, že pokiaľ prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na nepreukázaní tvrdení o nevyplatení mzdy, odvolací súd rozhodol iba na základe zistenia, že zrušovací prejav bol urobený predčasne. Z dovolaním napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že odvolací súd

postupoval podľa § 219 ods. 2 O.s.p. (vid' druhý odsek na str. 6 odôvodnenia jeho rozsudku). V zmysle tohto ustanovenia platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne *doplniť* na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia *d'alsie dôvody*. Najvyšší súd v rozhodnutí, ktoré bolo ako R 56/2012 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (vid' tiež www.nsud.sk), uviedol, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj d'alsie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd konštatuje, že závery, ktoré boli prijaté v tomto judikáte, sú opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolateľom vytýkaná okolnosť, že odvolací súd sa „z tohto uhla pohľadu vôbec nezaoberal hodnotením tzv. druhého okamžitého skončenia pracovného pomeru“ nemôže nič zmeniť na závere dovolacieho súdu, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno vyvodiť.

Obsah dovolania a v ňom zvolené formulácie nevyklúčujú, že žalovaný zastáva názor, v zmysle ktorého napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Pre tento prípad najvyšší súd opakuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť len procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj aj R 54/2012).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel najvyšší súd k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovaného procesne neprípustné. Vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júla 2012

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková